

Arrest

nr. 269 635 van 11 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: **XX**
wettelijk vertegenwoordigd door X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn en die wettelijk wordt vertegenwoordigd door zijn ouders X en X, op 27 augustus 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DOCQUIR, loco advocaat F. GELEYN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, van Syrische nationaliteit, is in België geboren op 15 oktober 2018. Op 6 januari 2020 dient verzoeker, met hulp van zijn ouders, een eigen verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 8 januari 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Gezien verzoekers zeer jonge leeftijd, wordt zijn moeder tijdens een persoonlijk onderhoud op 26 april 2020 gehoord in zijn naam over de redenen voor het indienen van het beschermingsverzoek.

1.3. Op 17 augustus 2021 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing waarbij het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

A. Feitenrelaas

Je bent geboren op 15 oktober 2018 in Brasschaat. Je bent de zoon van L.B. (...) en M.K. (...), beiden van Syrische nationaliteit, afkomstig uit Damascus, Arabieren van etnie en soennitisch moslims van religie. Zij verblijven eveneens in België.

Je ouders verlieten Syrië in 2016 en verbleven eerst enkele maanden in Turkije vooraleer ze naar Griekenland reisden. Daar kwamen ze in oktober 2016 aan. Begin 2017 kregen ze er internationale bescherming. Een organisatie hielp hen aan onderdak en voorzag hen een tijd in hun levensonderhoud. Je ouders vonden echter geen werk en slechts beperkte medische zorgen waren beschikbaar bij Artsen Zonder Grenzen. In december 2017 kon de organisatie hen niet langer opvangen en besloten je ouders uiteindelijk verder te reizen naar België.

Ze kwamen hier aan op 19 december 2017 en op 22 december 2017 dienden ze een verzoek in om internationale bescherming. Daarna werd jij geboren. Op 18 maart 2019 verklaarde het CGVS de verzoeken van jouw ouders niet-ontvankelijk, aangezien ze al internationale bescherming verkregen hadden in Griekenland. Het beroep dat jouw ouders indienden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) werd op 12 december 2019 verworpen. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 6 januari 2020 dienden jouw ouders in jouw naam een verzoek om internationale bescherming in. In jouw verzoek om internationale bescherming verklaren je ouders dat jij niet terug kan gaan naar Griekenland om dezelfde redenen die zij in hun verzoek hadden vermeld en omdat jij geen statuut hebt in Griekenland omdat je in België bent geboren. Ter ondersteuning van het verzoek legden je ouders volgende documenten voor: een geboortebewijs om kraamgeld te bekomen, een uittreksel uit het register van de akten van geboorte, afgeleverd door de gemeente Brasschaat en een krantenartikel met foto's over de opvangsituatie van vluchtelingen in Griekenland.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Het Commissariaat-generaal oordeelde dat jij niet persoonlijk kon worden gehoord omdat je wegens jouw jonge leeftijd hiervoor niet over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt. Bijgevolg werd jouw moeder, L.B., opgeroepen in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming samen met jouw advocaat. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit de verklaringen van jouw moeder dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden bij hun eerste verzoek waarvoor de beslissing nu definitief is. Jouw moeder verwees naar het gebrek aan (gratis) onderwijs, de beperkte toegang tot goede medische zorgen, de xenofobie in Griekenland en ook het gegeven dat zij en jouw vader door het gebrek aan werkgelegenheid niet in staat zouden zijn om onderdak te geven en in jouw levensonderhoud te kunnen voorzien (CGVS, p. 4-12). Wat het onderwijs betreft, namelijk dat ze vreest dat jij geen toegang zou hebben tot (gratis) onderwijs, baseert jouw moeder zich op haar eigen ervaringen met het taalonderwijs in Griekenland en wat ze vernomen heeft van een Syrische vriendin

die eveneens in Griekenland internationale bescherming heeft gekregen. Haar kinderen gaan niet naar school omdat ze moeten betalen voor het onderwijs, maar je moeder heeft geen concrete informatie over wat die betaling precies dekt noch of Griekse kinderen dit eveneens dienen te betalen (CGVS, p. 6). Jouw moeders vrees in verband met het onderwijs blijft vooralsnog hypothetisch en wordt niet met objectieve informatie ondersteund.

Jouw moeder haalde daarnaast ook aan dat jij in tegenstelling tot jouw ouders momenteel geen bescherming of verblijfstitel hebt in Griekenland (CGVS, p. 4). Wat betreft de status of verblijfsregeling in jouw hoofde in geval van terugkeer naar Griekenland, moet worden benadrukt dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar hieruit volgt géénszins dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn.

Dit betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen en zulks op zich geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dienen jouw ouders zich met betrekking tot de mogelijkheden in hoofde van jou dan ook te beroepen op de geëigende procedures die u naar Grieks recht ter beschikking staan, of eventuele kritieken die u hieromtrent hebt aldaar te doen gelden.

De documenten die in het kader van jouw verzoek om internationale bescherming werden neergelegd, kunnen niets wijzigen aan de vaststellingen van het CGVS. Jouw geboorteakte en geboortebewijs kunnen enkel aantonen waar en wanneer jij geboren bent en wie jouw moeder is. Dit staat hier niet ter discussie. Het krantenartikel dat niet gedateerd is en dat de slechte opvangomstandigheden op de Griekse eilanden en op het Griekse vasteland aankaart, is algemeen van aard. Hieruit kunnen geen andere of bijkomende gronden voor jouw verzoek worden afgeleid dan degene die eerder al door jouw ouders werden naar voren gebracht.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat er geen eigen elementen werden aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor jou rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat jij minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op jou moet worden toegepast.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat jouw gezinsleden internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat ook jij om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië.“

2. Het verzoekschrift

De verzoekende partij voert onder meer de schending aan van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Ze zet hierbij uiteen:

“De bestreden beslissing stelt (stuk 1, pp. 1-2):

“Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is. ”

Artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer: 3° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.” (eigen benadrukking)

Er wordt bijgevolg verwezen naar een mogelijkheid, maar geen verplichting. Vanaf het moment dat de Commissaris-generaal gebruik maakt van deze mogelijkheid, moet men deze uitoefenen binnen de perken van de redelijkheid, op correcte wijze uitleggen waarom men de mening is toegedaan dat men geen internationale bescherming aan de verzoekende partij dient te verlenen en de redenen uiteenzetten waarom er werd geopteerd om het verzoek van de verzoeker om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren.

Dit is in casu niet het geval. De situatie is niet het voorwerp geweest van een individuele beoordeling door de CGVS, die de situatie niet afdoende analyseert om tot een redelijke beslissing te kunnen komen.

Bijgevolg heeft verwerende partij niet voldaan aan de op haar rustende motiveringsplicht overeenkomstig artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1997, alsook schendt zij artikel 62 van de wet van 15 december 1980, het algemeen beginsel van voorzichtigheid en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

Bovendien stelt verwerende partij dat (stuk 1, p. 2):

“In dit geval blijkt uit de verklaringen van jouw moeder dat jouw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die jouw ouders aanhaalden bij hun eerste verzoek waarvoor de beslissing nu definitief is. Jouw moeder verwees naar het gebrek aan (gratis) onderwijs, de beperkte toegang tot goede medische zorgen, de xenofobie in Griekenland en ook het gegeven dat zij en jouw vader door het gebrek aan werkgelegenheid niet in staat zouden zijn om onderdak te geven en in jouw levensonderhoud te kunnen voorzien (CGVS, p. 4-12). Wat het onderwijs betreft, namelijk dat ze vreest dat jij geen toegang zou hebben tot (gratis) onderwijs, baseert jouw moeder zich op haar eigen ervaringen met het taalonderwijs in Griekenland en wat ze vernomen heeft van een Syrische vriendin die eveneens in Griekenland internationale bescherming heeft gekregen. Haar kinderen gaan niet naar school omdat ze moeten betalen voor het onderwijs, maar je moeder heeft geen concrete informatie over wat die betaling precies dekt noch of Griekse kinderen dit eveneens dienen te betalen (CGVS, p. 6). Jouw moeders vrees in verband met het onderwijs blijft voorsnog hypothetisch en wordt niet met objectieve informatie ondersteund. ”

Nochtans heeft de moeder van verzoekende partij op uitdrukkelijke wijze aangehaald dat het verzoek om internationale bescherming eveneens (en hoofdzakelijk) werd ingediend omwille van het feit dat verzoekende partij geen statuut heeft in Griekenland, aangezien zij in België geboren is.

Dit element betreft wel degelijk een eigen feit dat een afzonderlijk verzoek rechtvaardigt (zie infra), waardoor verwerende partij artikel 57/6, §3, 6° schendt.

Het doel van dit beroep is dus enerzijds om aan te tonen dat verzoekende partij zich niet op de door de Griekse autoriteiten aan haar ouders verleende internationale bescherming kan beroepen, en anderzijds dat zij vreest voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade indien zij dient terug te keren naar Syrië.”

3. Aanvullende nota

De verzoekende partij maakt op 26 januari 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarbij wordt verwezen naar twee principearresten van de Nederlandse Raad van State van 28 juli 2021 alsook recente rechtspraak van de Raad zelf.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling

5.1. De minderjarige verzoeker diende op 6 januari 2020 bij de Belgische asiendiensten, met hulp van zijn ouders, een eigen beschermingsverzoek in, op grond van artikel 57/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

5.2. De Raad stelt vooreerst vast dat geen overnameverzoek werd overgemaakt aan een andere EU lidstaat op basis van de Verordening nr. 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: Dublin III-verordening). Hieruit blijkt dat de Belgische autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming ingediend door de minderjarige verzoeker.

5.3. De commissaris-generaal nam vervolgens de bestreden beslissing op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer *“de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”*

In de Memorie van Toelichting bij artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid van de Vreemdelingenwet wordt gesteld: *“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.”* (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001,108).

Deze *“eigen feiten”* in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet hoeven niet noodzakelijk *“nieuwe elementen of feiten”* te zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet (EASO *Practical Guide on Subsequent Applications*, december 2021, p. 44).

5.4. De commissaris-generaal betoogt in de bestreden beslissing dat hier toepassing moet worden gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet omdat het beschermingsverzoek van de minderjarige verzoeker *“uitsluitend berust op dezelfde gronden die [zijn] ouders aanhaalden bij hun eerste verzoek”*, met name de socio-economische en leefomstandigheden voor statushouders in Griekenland (NPO, p. 4-12).

Uit het administratief dossier blijkt dat de ouders van de minderjarige verzoeker op 22 december 2017 in België een beschermingsverzoek indienden. Zij werden gehoord bij het CGVS gehoord op 5 april 2018. Op 15 oktober 2018 werd verzoeker in België geboren.

De commissaris-generaal nam op 18 maart 2019 voor de ouders van verzoeker een beslissing waarbij hun beschermingsverzoek niet-ontvankelijk werd verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat zij beschikken over internationale bescherming in een EU-lidstaat, in casu Griekenland.

Artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een persoon die een verzoek om internationale bescherming indient, wordt vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag uitoefent en dat dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen.

Er kan evenwel niet afdoende blijken dat er in dit geval sprake zou zijn van een eerder verzoek om internationale bescherming dat namens de minderjarige verzoeker werd ingediend door zijn ouders die over hem het ouderlijk gezag uitoefenen, in de zin van artikel 57/1, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit wat voorafgaat blijkt immers dat verzoeker nog niet was geboren op het tijdstip dat zijn ouders hun beschermingsverzoek indienden, noch op het tijdstip dat zij in het kader daarvan op het CGVS werden gehoord. Uit dit laatste volgt ook dat verzoekers ouders op geen enkel moment nuttig zijn gehoord wat betreft de minderjarige verzoeker.

Dat het voormeld vermoeden blijft bestaan tot er een definitieve beslissing is met betrekking tot het beschermingsverzoek en dat de ouders in het kader van hun beroepsprocedure bij de Raad terloops verwezen naar het gegeven dat de minderjarige verzoeker intussen in België was geboren, doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Ten slotte kan uit het arrest van de Raad inzake de ouders van de minderjarige verzoeker (RvV nr. 230 160 van 12 december 2019) niet blijken dat rekening werd gehouden met feiten eigen aan de individuele situatie van de minderjarige verzoeker, waaronder het gegeven dat hij geen bescherming of verblijfstitel heeft in Griekenland.

5.5. Het is net dit gegeven dat de moeder van de minderjarige verzoeker heeft aangestipt tijdens het persoonlijk onderhoud van 26 april 2020. Zij heeft uitdrukkelijk aangehaald dat het beschermingsverzoek eveneens werd ingediend omdat de minderjarige verzoeker, in tegenstelling tot zijn ouders, momenteel geen bescherming of verblijfstitel heeft in Griekenland aangezien hij in België is geboren (NPO, p. 4).

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat de minderjarige verzoeker actueel geen internationale bescherming noch een verblijfsregeling geniet in Griekenland of in een andere EU-lidstaat. Er wordt in de bestreden beslissing geen toepassing gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de verzoeken om internationale bescherming van beide ouders niet ontvankelijk werden verklaard omdat zij reeds internationale bescherming genieten in Griekenland.

De commissaris-generaal zet evenwel het volgende uiteen:

“Wat betreft de status of verblijfsregeling in jouw hoofde in geval van terugkeer naar Griekenland, moet worden benadrukt dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar hieruit volgt géénszins dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn.

Dit betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen en zulks op zich geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dienen jouw ouders zich met betrekking tot de mogelijkheden in hoofde van jou dan ook te beroepen op de geëigende procedures die u naar Grieks recht ter beschikking staan, of eventuele kritieken die u hieromtrent hebt aldaar te doen gelden.”

De Raad leest in het AIDA Country Report Greece van juni 2021, opgesteld door ECRE, waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift, het volgende: *“According to Article 23 PD 141/2013, as amended by Article 21 L 4375/2016, family members of the beneficiary of international protection who do not individually qualify for such protection are entitled to a renewable residence permit, which must have the same duration as that of the beneficiary”* (vrije vertaling: *“Overeenkomstig artikel 23 PD 141/2013, zoals gewijzigd door artikel 21 L 4375/2016, hebben gezinsleden van de begunstigde van internationale bescherming die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, recht op een hernieuwbare verblijfsvergunning, die dezelfde duur moet heeft als de verblijfsvergunning van de begunstigde”).*

Uit deze landeninformatie volgt aldus dat aan gezinsleden van personen die internationale bescherming hebben gekregen, op basis van de Griekse nationale wetgeving, niet automatisch dezelfde internationale beschermingsstatus worden toegekend. De redenering van de protection officer tijdens het persoonlijk onderhoud dat het gegeven dat de ouders beiden internationale bescherming hebben in Griekenland, betekent dat hun kind, de minderjarige verzoeker, eveneens recht op bescherming in Griekenland heeft, is dus foutief (NPO, p. 4).

De Griekse wetgeving houdt in dat de minderjarige verzoeker, als gezinslid van personen die internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, in deze lidstaat weliswaar een verblijfsvergunning van dezelfde duur als de verblijfsvergunning van zijn ouders kan verkrijgen, maar

niet dezelfde (of een) internationale beschermingsstatus in de zin van de artikelen 13 en 18 van de Richtlijn 2011/95/EU zonder er zelf een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend.

In deze zaak diende de minderjarige verzoeker enkel bij de Belgische asiendiensten, met hulp van zijn ouders, een eigen beschermingsverzoek in, op grond van artikel 57/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad herhaalt in dit verband dat geen overnameverzoek werd overgemaakt aan een andere EU Lidstaat op basis van de Dublin III-verordening, dat de minderjarige verzoeker in België is geboren en dat niet wordt betwist dat hij in Griekenland actueel geen internationale bescherming geniet. Het verkrijgen van een verblijfsrecht als familielid van een begunstigde van internationale bescherming kan verder geenszins worden gelijkgesteld met een internationale beschermingsstatus, zelfs niet indien deze verblijfsvergunning bescherming biedt tegen een mogelijke schending van het non-refoulementbeginsel.

Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en in concreto te worden beoordeeld. Een verzoek om internationale bescherming, zoals in casu, houdt de vraag in aan de Belgische asielinstanties om de vrees voor vervolging of ernstige schade te beoordelen ten aanzien van het land van nationaliteit van de minderjarige verzoeker, met name Syrië.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de situatie van verzoekers ouders en hun eventuele nood aan bescherming niet ten aanzien van Syrië maar ten aanzien van Griekenland werd beoordeeld. Gelet op het feit dat de minderjarige verzoeker zelf geen internationale bescherming geniet in Griekenland en de mogelijkheid om een verblijfsvergunning te verkrijgen hier niet mee kan worden gelijkgesteld, kan commissaris-generaal niet volstaan met te verwijzen naar de internationale beschermingsstatus van de ouders van de minderjarige verzoeker in Griekenland om vervolgens het beschermingsverzoek niet-ontvankelijk te verklaren.

De loutere vaststelling dat verzoekers ouders internationale bescherming hebben gekregen in Griekenland en het gegeven dat de minderjarige verzoeker, gelet op de Europese en Griekse regelgeving, gerechtigd is op een hernieuwbare verblijfsvergunning van dezelfde duur als de verblijfsvergunning van zijn ouders, ontslaat de commissaris-generaal dan ook niet van de verplichting om zich uit te spreken over het door de minderjarige verzoeker in België ingediende verzoek om internationale bescherming.

Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, dat gezien verzoekers bijzonder jeugdige leeftijd integraal werd gehouden met zijn moeder, alsook de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verzoekers eventuele nood aan internationale bescherming uitsluitend werd onderzocht en beoordeeld ten aanzien van Griekenland (*“Motieven ten aanzien van de EU-Lidstaat waar VZ reeds internationale bescherming geniet”*, NPO, p. 4).

In casu moet de commissaris-generaal dit beschermingsverzoek evenwel onderzoeken ten aanzien van het land van herkomst van de minderjarige verzoeker, nu is gebleken dat hij actueel geen internationale bescherming geniet in Griekenland en verder uit niets kan blijken dat hij in enig ander land dergelijke bescherming geniet. Anders voorhouden, zou immers betekenen dat de minderjarige verzoeker, die zelf geen internationale bescherming geniet in Griekenland of in enig ander land, elke nuttige mogelijkheid wordt ontzegd om een apart verzoek om internationale bescherming in te dienen in België.

Gelet op het voorgaande, is de Raad in deze van oordeel dat de minderjarige verzoeker wel degelijk eigen feiten heeft aangebracht die betrekking hebben op zijn individuele situatie die een apart verzoek rechtvaardigen, zoals terecht in het verzoekschrift wordt betoogd.

5.6. Gelet op wat wordt uiteengezet in punten 5.4 en 5.5 is de Raad van oordeel dat in deze zaak de voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° lid niet zijn vervuld.

5.7. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet in deze worden getoetst ten aanzien van Syrië, het land van de nationaliteit van de minderjarige verzoeker.

Zoals reeds uiteengezet, blijkt evenwel dat de commissaris-generaal geen onderzoek heeft verricht naar verzoekers nood aan internationale bescherming ten aanzien van zijn land van nationaliteit, Syrië. Verzoekers moeder werd tijdens het persoonlijk onderhoud overigens niet bevraagd over een vrees voor haar zoon ten aanzien van Syrië.

Het administratief en rechtsplegingsdossier bevat ter zake geen enkele landeninformatie.

Met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting, is het voor de Raad zonder bijkomend onderzoek of bijkomende verklaringen onmogelijk is om te beoordelen of de minderjarige verzoeker actueel in de regio van herkomst van zijn ouders, dit is de stad Damascus, een gegronde vrees voor vervolging zou hoeven te koesteren zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel of hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Aangezien de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert om verzoekers nood aan internationale bescherming nader te onderzoeken, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 augustus 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES